

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΑΛΕΞΗΣ ΠΑΠΑΧΕΛΑΣ

Οι κληρονόμοι της μετριότητας

Η χώρα στέκεται πάνω σε γυάλινα πόδια. Οχι σήμερα. Εδώ και πολλά χρόνια. Οι πολιτικοί και τα κόμματα έπαιξαν επί πολλές δεκαετίες με τους θεσμούς, γιατί έτσι τους βόλευε. Ανίκανοι αξιωματικοί έφτασαν σε κορυφαίες θέσεις γιατί ανήκαν σε έναν συγκεκριμένο πολιτικό χώρο. Το ίδιο συνέβη με ανώτατους δικαστές, με διοικητές νοσοκομείων και πολλούς άλλους. Το τεκμήριο της επάρκειας και του επαγγελματισμού παραμερίστηκε βάνουσα.

Θυμάμαι ακόμη την ημέρα που συνάντησα έναν ανώτατο αξιωματικό, ο οποίος κατείχε μία κρίσιμη θέση στο επεισόδιο των Ιμίων. Όταν τον πίεσα λίγο παραπά-

νω βούρκωσε και μου είπε αποπλιστικά «το ξέρω δεν έπρεπε ποτέ να έχω φτάσει σε αυτήν τη θέση, έτυχε επειδή ανήκα στο κόμμα». Δεν έχει μεγάλη σημασία ότι στη συγκεκριμένη περίπτωση ανήκε στο ΠΑΣΟΚ. Δυστυχώς έκαναν και άλλοι παρόμοια, πάντοτε με τη δικαιολογία ότι τα έκαναν και οι προηγούμενοι. Κατεβαίναμε έτσι τη σκάλα της μετριότητας και χαμηλώνουμε τον πήχυ.

Ακούω σήμερα πολλούς που διαμαρτύρονται για τα όσα συμβαίνουν με τη σημερινή κυβέρνηση, η οποία μοιάζει να βιάζεται να αλώσει την τελευταία σπιθαμή κρατικής εξουσίας. Έχουν δίκιο. Το χαλί στρώθηκε όμως πιο πριν όταν

διορίστηκαν σε νευραλγικές θέσεις πάμπολλοι άσχετοι ή μέτριοι, με μοναδικό κριτήριο αυτό της «εμπιστοσύνης». Παίχθηκαν άγαρμπα και προφανή παιχνίδια και στη δικαιοσύνη και σε άλλους ευαίσθητους τομείς. Όταν το λεγόμενο αστικό καθεστώς συμπεριφέρεται με αυτό τον τρόπο δεν μπορεί κανείς να περιμένει κάτι καλύτερο από τη σημερινή κατάσταση... Όλα αυτά είναι διαπιστώσεις. Γεγονός είναι ότι η χώρα δεν θα ορθοποδήσει ποτέ αν δεν κοπεί ο ομφάλιος λώρος ανάμεσα στα κόμματα, πολιτικούς παράγοντες και τους θεσμούς, που πρέπει να λειτουργούν ανεξάρτητα και επαρκώς. Τη δημόσια διοίκηση τη διέλυσε μία φορά

η χούντα διορίζοντας λοχαγούς ως γενικούς γραμματείς. Την αποτελείωσε ο αείμνηστος Κουτσόγιωργας τσακίζοντας τη ραχοκοκκαλιά των γενικών διευθυντών. Την ευνούχισαν πολλές άλλες κυβερνήσεις στη συνέχεια, με ελάχιστες εξαιρέσεις. Τώρα ζούμε το τελευταίο επεισόδιο της παρακμής των θεσμών, ορισμένοι εκ των οποίων εμφανίζουν συμπτώματα σήψης. Η Ιστορία θα γράψει, όμως, ότι αν η χώρα έμεινε όρθια τα δύσκολα χρόνια, το σφείλει σε μεγάλο βαθμό σε δημόσιους υπαλλήλους, δικαστικούς, αξιωματικούς, γιατρούς, οι οποίοι έκαναν το καθήκον τους με πολύ λίγα μέσα και εξαιρετικά μειωμένες αποδοχές.

ΑΥΓΗ Της Χαράς Κιουρή*

Η συνεισφορά του ΣΥΡΙΖΑ και η στάση του ΚΚΕ

Η Αριστερά σήμερα καλείται να επαναπροσδιορίσει το όραμα του σοσιαλισμού με δημοκρατία και ελευθερία και του τρόπου μετάβασης σε μια κοινωνία δικαιοσύνης, ισότητας και αλληλεγγύης. Το εγχείρημα του ΣΥΡΙΖΑ ήταν αποτέλεσμα της επιδίωξης για συμπόρευση όλων των αριστερών δυνάμεων, με ζωντανό και δημιουργικό διάλογο και κοινή δράση. Έδειξε ότι, παρά τις διαφωνίες, η ενότητα της Αριστεράς μπορεί να επιτευχθεί. Σύμφωνα με τον Γρηγόρη Φαράκο, μια από τις μεγαλύτερες αδυναμίες της Αριστεράς είναι η έλλειψη κουλτούρας διαλόγου, που οδήγησε σε διασπάσεις. Το ΚΚΕ από την αρχή της δημιουργίας του ΣΥΡΙΖΑ στάθηκε αντίθετο προσπαθώντας να περιχαρακώσει την «ιδεολογική του καθαρότητα». Τελευταία όμως, η στάση του ΚΚΕ απέναντι στον ΣΥΡΙΖΑ έχει περάσει πλέον σε άλλα επίπεδα. Από την πολιτική και ιδεολογική αντιπαράθεση πέρασε στην πρακτική, που μόνο σε δημοκρατικές διαδικασίες δεν παραπέμπει. Οι διαδηλώσεις τύπου «κατοσρόλας» για τους «προδότες» που πρέπει να καταδικαστούν δείχνουν πως οι λέξεις πολιτικός διάλογος, σεβασμός του πολιτικού αντιπάλου, στοιχειώδης ευγένεια, διαλεκτική σκέψη, είναι άγνωστες στα μέλη και τα στελέχη του, που προτιμούν τον φανατισμό και το μίσος. Μας παραπέμπουν σε σταλινικές πρακτικές, όπου ο πολιτικός

αντίπαλος χαρακτηρίζεται ως προδότης και πρέπει να εξοντωθεί, ηθικά, πολιτικά, αλλά και (γιατί όχι) φυσικά.

Πού είναι οι εποχές που το ΚΚΕ μιλούσε για την ενότητα της Αριστεράς, που επεδίωκε να βρει τη γλώσσα που ενώνει τον κόσμο, αντ' αυτού (ιδιαίτερα μετά το 2008) έχουμε μια παλινόρθωση του σταλινισμού (που παραπέμπει σε εποχές πριν το 1953) και χρήση μεθόδων μεσαιωνικού φανατισμού (όπου οι «μάγισσες» έπρεπε να καούν στην πυρά). Κατά το ΚΚΕ, αυτό κατέχει την απόλυτη αλήθεια, το κόμμα είναι το ιδανικό, και η υπόλοιπη κοινωνική πλειοψηφία, μαζί και οποιαδήποτε άλλη άποψη, ιδιαίτερα αν προέρχεται από αριστερό κόμμα, απαξιώνεται.

Η στάση του ΚΚΕ δείχνει πόσο μακριά βρίσκεται από τις εξελίξεις σε εθνικό, ευρωπαϊκό αλλά και παγκόσμιο επίπεδο. Ας σημειώσουμε ότι ακόμα και το ΚΚ Πορτογαλίας (το «αδελφό» κόμμα για το ΚΚΕ) πρόσφατα πήρε απόφαση μαζί με το Μπλόκο της Αριστεράς να συνεργαστούν με τους σοσιαλιστές, με σκοπό την απαλλαγή της Πορτογαλίας από τις πολιτικές λιτότητας. Δείχνει επίσης ότι δεν συγχωρεί τους παλιούς «συντρόφους» που ξέφυγαν από τα αρτηριοσκληρωτικά στερεότυπα και αναζητήσαν μια Αριστερά του 21ου αιώνα.

* Η Χαρά Κιουρή είναι φυσικός, μέλος Ν.Ε. Μεσσηνίας του ΣΥΡΙΖΑ

Η ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΩΝ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ

Γράμμα από τη Μυτιλήνη...

Οι παραλίες γεμάτες πορτοκαλί σωσίβια. Νότια του αεροδρομίου της Μυτιλήνης, καθώς το αεροπλάνο πλησιάζει για προσγείωση, το μάτι πάει μια από το παράθυρο στα δεξιά, μια στα αριστερά. Το ίδιο και των άλλων επιβατών. Από τη μια η αφρισμένη θάλασσα, από την άλλη οι ακτές με τις πορτοκαλί κουκίδες. Πιάνεται το στομάχι μου.

Αναρωτιέμαι αν από ψηλά θα δω κάποια βάρκα γεμάτη κόσμο να θαλασοδέρνεται. Μετά την προσγείωση η πρώτη έκπληξη. Μόνο τέσσερα ταξί περιμένουν στο αεροδρόμιο. Κι ένα μικρό λεωφορείο που θα παραλάβει συνεπιβάτες εθελοντές μιας ξένης ΜΚΟ. Ο ταξιτζής θα μου πει ότι οι περισσότεροι οδηγοί κινούνται στο οδικό άξονα Μυτιλήνη-Μόρια-Μανταμάδος-Μόλυβος, στις ανατολικές ακτές της Λέσβου. Στα δέκα λεπτά της διαδρομής μέχρι τη Μυτιλήνη μου εξηγεί πώς κάποιοι στο νησί έβγαλαν πολλά λεφτά τον τελευταίο καιρό. Θα μου πει όμως και για τη φρίκη των νεκρών, μεγάλων και μικρών, που χάνονται στη θάλασσα ανάμεσα στη Λέσβο και στα μικρασιατικά παράλια, πώς οι Τούρκοι τους βάζουν μέσα στις βάρκες με απειλές και πυροβολισμούς. Πώς σώθηκαν παιδιά που έμειναν ορφανά, πώς τα δάλωσαν για δικά τους παιδιά συγγενείς τους ή άλλοι πρόσφυγες που στάθηκαν τυχεροί και επέζησαν.

Θα ακούσω τα ίδια ξανά και ξανά τις επόμενες μέρες... Για την αλληλεγγύη που δείχνουν πολλοί Μυτιληνιοί αλλά και για τα κρούσματα μαυραγοριτισμού: ένα μπουκαλί νερό 2 ευρώ όταν η κρίση κορυφώθηκε το καλοκαίρι και χιλιάδες άνθρωποι συνωστίζονταν στην προκουμιά (θυμούνται και μια άλλη προκουμιά, στη Σμύρνη σχεδόν έναν αιώνα πίσω, να χάνει η μάνα το παιδί και το παιδί τη μάνα, με φωτιές, σπαθιές και πιστολιές). Μια φίλη που έχει σπίτι κοντά στο αεροδρόμιο βουρκώνει περιγράφοντας πώς την ξυπνούν τα χαράματα οι κραυγές χαράς εκείνων που φτάνουν σώοι με τις βάρκες, τρεις και τέσσερις βάρκες τη φορά. Πώς μετέφερε αρκετούς η ίδια με το ΙΧ, κυρίως μάνες με παιδιά μέχρι τη Μυτιλήνη. Οχι, δεν φοβήθηκε μήπως «κολλήσει» κάποια αρρώστια, όπως φοβούνται ορισμένοι. Φοβήθηκε μήπως την κατηγορήσουν ότι το κάνει έναντι αμοιβής. Αλλά ο πολύς κόσμος δεν είναι έτσι, δεν είναι μαυραγορίτες. Κλαίει για τις μάνες και τα παιδιά που βγαίνουν μουσικίδη ως το κόκαλο στις παραλίες του νησιού. Κι ύστερα έμαθα για τα ξενοδοχεία που είναι γεμάτα- εκτός σεζόν- για τα 100δολάρια και τα 100ευρα που «έπεσαν» στην αγορά της πόλης μετά από πολύ καιρό. («Δεν τους αφήνουμε να μπουν στο δικό μας μαγαζί. Αλλά τους δίνουμε γάλα, ψωμί, τσούρα, ό,τι περισσεύει. Ένα πρωί ήρθε μια γυναίκα με ένα παιδί. Έδινε 200 ευρώ για ένα δωμάτιο, να κάνουν μπάνιο ήθελε. Δεν είχαν πλυθεί 10 μέρες. Πήγα στο διπλανό ξενοδοχείο, δεν είχαν ούτε ένα δωμάτιο ελεύθερο. Πήγα και σε άλλα. Τους είπα ότι θα έπαιρναν 80-100 ευρώ για τρεις ώρες, ίσα για πλυθούν οι άνθρωποι. Δεν βρήκα τίποτα, ούτε ένα δωμάτιο. Τους πήγα πίσω από το μαγαζί και πλύθηκαν με το λάστιχο. Στον σταυρό που σου κάνω δεν τους πήρα τίποτα». Τον πιστεύω...). Ένας γιατρός λέει ότι θέλει να στείλει επιστολή στον Τοίπρα που έρχεται μεθαύριο στη Μυτιλήνη με τον Σουλτζι, θέλει να του πει για τις ελλείψεις στα κέντρα υγείας. Το ξανασκέφτεται, φοβάται μήπως θεωρηθεί γραφικός. Με τον παλιό συμμαθητή πάμε για ούζο στο λιμάνι. Το κρύο τσουχτερό. Μετά τα μεσάνυχτα η νεολαία, φοιτητές και ντόπιοι, εκείνοι που μπορούν και θέλουν, ξεδίνουν με εκκωφαντική μουσική και «ελληνάδικα» στα κλαμπ της προκουμιάς και στα γύρω στενά. Λίγο παραπέρα στο κολυμβητήριο σκιές ζεσταίνονται γύρω από μικρές φωτιές. Βόρεια, στο Μόλυβο και στη Εφταλού, ψαράδες λιμενικοί και εθελοντές βγάζουν από τη θάλασσα νεκρά και ζωντανά παιδιά. Κι εγώ θυμάμαι τα νοσοκομεία της Βαγδάτης πριν από τη δεύτερη αμερικανική εισβολή, τους γιατρούς να δίνουν άνιση μάχη με τις αρρώστιες, τα τραύματα και τις ελλείψεις ελέω «εμπάργκο», να μιλούν με απόγνωση για τη φρίκη που θα φέρει περισσότερη φρίκη, για το θάνατο που θα φέρει περισσότερο θάνατο...

Σ.Α.

ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΗΣ

Εμαθαν καλά το μάθημα

Όταν κινητοποιούνται οι συνταξιούχοι για να μη μειωθούν άλλο οι συντάξεις τους, η κυβέρνηση διαρρέει «στοιχεία» για διπλές και τριπλές συντάξεις, για συνταξιούχους - «ρετιρέ» και πάει λέγοντας. Όταν κινητοποιούνται εργαζόμενοι σε κάποια πρώην ΔΕΚΟ, βγαίνουν ξαφνικά στη δημοσιότητα «στοιχεία» για τους τάχα υψηλούς μισθούς τους. Τώρα, που οι αγρότες ετοιμάζονται να βγουν στο δρόμο, η κυβέρ-

νησιν διαβεβαιώνει ότι δεν πρόκειται να κάνει πίσω από την αύξηση της φορολογίας τους (20% για τα εισοδήματα που θα δηλωθούν το 2016 και 26% για εισοδήματα του 2017, από 13% σήμερα) και ταυτόχρονα διαρρέει στοιχεία «ατάκτως ερριμμένα» για τα φορολογητέα εισοδήματά τους, τα οποία, όπως έγραφε χτες το ηλεκτρονικό «Βήμα», «οδηγούν σε εύκολους συνειρμούς για εκτεταμένη φοροδιαφυγή». Αυτός ακριβώς

είναι ο στόχος της κυβέρνησης: Να σπείρει, όχι ευθέως αλλά πλαγίως, υπονοούμενα και συκοφαντίες για όποιον σπκώνει κεφάλι και αγωνίζεται ενάντια στην αντιλαϊκή πολιτική της. Επομένως, έχουν πολλά ακόμα να δουν τα μάτια μας. Γι' αυτό οι εργαζόμενοι και τα άλλα λαϊκά στρώματα πρέπει να είναι καλά προετοιμασμένοι, για να αποκρούσουν τη διαιρετική - διασπαστική προπαγάνδα της κυβέρνησης.